

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ashley Poston
The Seven Year Slip

Copyright © 2023 by Ashley Poston

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Snežana Gligorijević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

EŠLI POSTON

SEDAM GODINA
DO TEBE

Prevela sa engleskog
Ana Miletić

Stela

Za sve ljubitelje dobrog zalogaja kojima zagore i kokice u mikrotalasnoj: bili bismo suviše jaki da umemo i da kuvamo

POČETAK

Draga moja Klementina

„OVAJ STAN JE MAGIČAN”, rekla je jednom tetka Analea, dok je sedela u svojoj fotelji boje crvendaćevog jajeta, kose zakačene iglom u obliku srebrnog bodeža. Izgovorila je to s vragolastim pogledom koji kao da me je izazivao da je pitam na šta je mislila. Tek sam bila napunila osam godina i mislila sam da znam sve.

Ovaj stan *jeste* bio magičan. Moja tetka je živela u zgradi staroj sto godina na Aper ist sajdu, s polupolomljenim kamenim lavovima zakačenim za strehe. Sve u vezi s tim stanom je bilo magično – način na koji je svetlost, žuta kao žumance, prodirala ujutru u kuhinju. Način na koji je u radnu sobu mogao da stane nemoguć broj knjiga, koje su kipele sa polica i gomilale se ispod prozora, toliko visoko da su skoro zaklanjale svetlost. Ucertavala sam mape stranih zemalja u zid od cigle u dnevnoj sobi. Kupatilo – sa svojim savršenim visokim prozorom peskiranog stakla, koje je prelamalo duge po zidovima boje neba i kitnjastoj kadi s lavljim nogicama – bilo je *idealno* mesto za slikanje. Moje vodene boje su tamo oživljavale, boje su mi kapale s četkica dok sam zamišljala daleke krajeve u kojima nikada nisam bila. Uveče, iz njene spavaće sobe, mesec je delovao toliko blizu da mi se činilo da mogu da ga dohvatim.

Stan je zaista bio magičan. Ne možete da me ubedite u suprotno. Verovala sam da je moja tetka ta koja ga je činila magičnim, načinom na koji je živela, ludo i brzo, kojim je bojila sve što bi dotakla.

„Ne, ne”, govorila je odmahujući rukom, dok je u drugoj držala zapaljenu *marlboro* cigaretu. Dim je vijugao kroz otvoren prozor do dva nakostrešena goluba koja su gugutala na simsu, a zatim dalje u nebo bez oblaka. „Ne mislim *metaforički*, draga moja Klementina. Možda mi nećeš verovati, ali videćeš da je istina!”

Nagla se bliže ka meni, njen vragolasti pogled se pretvorio u osmeh koji je zasijao u njenim sjajnim smeđim očima, i otkrila mi je jednu tajnu.

Ručak za izdavače

MOJA TETKA JE GOVORILA, ako se ne uklapaš, pretvaraj se dok se ne uklopiš.

Govorila je i da treba obnavljati lozinke, da crna vina treba kombinovati s mesom a bela sa svim ostalim, da treba naći posao koji ispunjava srce ali i um, da se treba zaljubiti kad god se ukaže prilika, jer je ljubav samo pitanje dobrog tajminga, i da treba posezati za mesecom.

Uvek, *uvek* posezati za mesecom.

To mora da je važno za nju, jer gde god da je bila na svesu, bila je kao kod kuće. Plesala je valcer kroz život kao da je bila deo svake zabave na koju nije bila pozvana, zaljubila bi se u svako usamljeno srce koje je sreća, i imala je sreće u svakoj avanturi. Imala je takvu auru, turisti su je u inostranstvu pitali za smernice, konobari su tražili njeno mišljenje o vinima i kvalitetnim viskijima, zvezde su se raspitivale o njenom životu.

Jednom, kad smo bile u Londonskoj kuli, tetka i ja smo se slučajno zatekle na ekskluzivnoj zabavi u kapeli Svetog Petra u lancima, i uspele smo da *izađemo* uz kompliment i dve imitacije čuvenih ogrlica. Tu smo upoznale princa od Velsa, Norveške ili tako nešto, prurušenog u di-džeja. Nisam se sećala detalja ostatka večeri jer sam precenila svoj prag tolerancije na preskupi viski.

Svaka avantura s mojom tetkom je bila takva. Umela je da pripada.

Nisi sigurna koju viljušku treba da koristiš na fensi večeri? Gledaj osobu do sebe. Izgubila si se u gradu u kome živiš većinu svog života? Pretvaraj se da si turista. Ideš u operu a nikad nisi slušala operu? Klimaj glavom i komentariši moćan vibrato. Sediš u restoranu s Mišlenovim zvezdicama i piješ flašu crvenog vina koje košta više od tvoje mesečne kirije? Komentariši buke i pravi se da si poznavalac.

U ovom slučaju to sam i radila.

Flaša vina od dva dolara kod Trejder Džoa bila je ukusnija od ovog, ali su ga spasavali slasni kanapei. Urme umotane u slaninu s pečenim kozjim sirom, poprskane medom od lavande i fritule od dimljene pastrmke koje se tope u ustima. Sedele smo u šarmantnom malom restoranu s mekim žutim osvetljenjem, prednji prozor je bio otvoren da pusti zvuke grada, loze i paprati su visile sa zidnih lampi iznad naših glava, dok nam je vazduh iz centralne ventilacije prelazio preko ramena. Zidovi su bili obloženi mahagonijem, a meka koža u separeima bi mi po junskoj vrućini ogulila kožu s butina da nisam bila pažljiva. Mesto je bilo intimno, stolovi postavljeni dovoljno daleko da ne možemo da čujemo razgovor drugih u restoranu uz konstantni meki žamor iz kuhinje.

Da je restoran želeo da me zavede, bila bih očarana.

Fiona, Dru i ja smo sedele za malim stolom u *Maslinovoj grančici*, restoranu s Mišlenovim zvezdicama dole u Sohou, u koji nas je Dru već nedeljama *molila* da odemo. Obično nisam za duge ručkove, ali bio je petak i leto i, da budem iskrena, dugovala sam uslugu Fioni, Druinoj supruzi, jer sam se prošle nedelje izvukla sa predstave koju je Dru želela da gleda. Dru Tores je bila urednica željna da nađe jedinstvene i talentovane autore, pa je vukla mene i Fionu na najčudnije koncerte, predstave, i mesta na kojima nikad nisam bila. A to dosta govori,

jer sam sa svojom tetkom bila u četrdeset i tri zemlje, a ona je bila *izuzetna* u nalaženju čudnih mesta.

Ipak ovo mesto je bilo izuzetno, *izuzetno* fino.

„Ovo je zvanično najfiniji restoran u kome sam bila”, izjavila je Fiona, ubacujući još jedan smotuljak od urme i slanine u usta. To je bila jedina stvar koju smo dosad poručile, a koju je mogla da je jede. Tanko narezana sirova vagju govedina nije dolazila u obzir za nekoga u sedmom mesecu trudnoće. Fiona je bila visoka i mršava, s lavanda-plavom kosom i blede bele kože. Imala je tamne pegice po obrazima i uvek je nosila kičaste minduše koje je nalazila vikendom po buvljacima. Danas su to bile mentalne zmije sa znacima u ustima na kojima se čitalo *FUCK OFF* („odjebi”). Bila je najbolja dizajnerka u *Štrausu & Ader*.

Pored nje je sedela Dru i gustirala drugi komadić vagju govedine. Bila je novoizabrana starija urednica u *Štrausu & Ader*, duge kovrdžave kose i tople smeđe kože. Uvek se oblačila kao da je pošla na iskopavanja u Egiptu 1910. godine, a ni danas nije bilo drugačije: smeđe pantalone, bela košulja i tregeri.

Dok sam sedela s njima osećala sam se kao nedovoljno dobro obučena u svojoj reklamnoj majici iz Egveriting kafea, omiljenog restorana mojih roditelja, izbledelim farmerkama i crvenim baletankama, koje sam imala od fakulteta, s lepljivom trakom na donu jer nisam imala snage da se rastanem od njih. Bio je treći dan otkako nisam oprala kosu, a suvi šampon je slabo delovao, ali sam jutros kasnila na posao, pa nisam mnogo razmišljala o tome. Bila sam stariji publicista u *Štrausu & Ader*, večiti planer, ali ovaj izlazak nisam ni najmanje planirala. Da budem iskrena, bio je petak i leto, i nisam očekivala da će iko danas biti u kancelariji.

„Baš *jeste* fino ovde”, složila sam se. „Mnogo je bolje od čitanja poezije u Vilidžu.”

Fiona je klimnula glavom. „Mada mi se dopalo što su im sva pića nazvana po mrtvim pesnicima.”

Složila sam facu. „Od Emili Dickinson sam imala *najgori* mamurluk.”

Dru je delovala baš ponosno na sebe. „Zar nije ovo mesto baš lepo? Znaš onaj članak koji sam ti poslala? Onaj u *Iteru*? Autor, Džejs Ešton, ovde je šef kuhinje. Članak je star koju godinu, ali je i dalje odličan za čitanje.”

„Želiš da izda knjigu za nas?“, pitala je Fiona. „Kakvu, kuvar?”

Dru je bila iskreno uvređena. „Za šta me smatraš, za plebejku? Nikako. Kuvar bi bio traćenje talenta za nekoga ko je pravi mađioničar s rečima.”

Fiona i ja smo uputile jedna drugoj znalački pogled. Dru je isto to rekla i za predstavu koju sam jedva izbegla prošle nedelje jer sam se selila u stan svoje pokojne tetke na Aper ist sajdu. U subotu, dok sam gurala gramofon u lift, Fiona mi je rekla da nikad više neće plivati u okeanu.

Kad smo kod toga, Dru je imala fantastičan njuh za ono što bi neko *mogao* da napiše, a ne za ono što već jeste napisao. Bila je briljantna s mogućnostima. To ju je uzbuđivalo.

Zato i jeste bila jedinstveni pokretač. Uvek je primala potlačene, i pomagala im je da procvetaju.

„Zašto me tako gledate?“, pitala je Dru, gledajući nas upitno. „Moj instinkt nije grešio u vezi onog muzičara koga smo videle na Guvernerovom ostrvu prošlog meseca.”

„Draga”, odgovorila je Fiona strpljivo, „i dalje se oporavljam od predstave koju sam gledala prošle nedelje *o čoveku koji je imao aferu s delfinom*.”

Dru se trglala. „To je bila... greška. Ali muzičar nije! A nije bio ni tiktoker koji je napisao onaj triler u luna-parku. Biće fenomenalan. A ovaj šef... *znam* da je ovaj šef poseban. Želim još

da čujem o letu kada je napunio dvadeset šest, pomenuo je to u *Iteru*, ali nedovoljno.”

„Misliš da tu postoji priča?”, pitala je Fiona.

„Sigurna sam da postoji. Je li tako, Klementina?”

Gledale su me u iščekivanju.

„Ja... zapravo nisam to čitala”, priznala sam, a Fiona je *co-
knula* toliko da će se zbog ovoga i njihovo buduće dete kajati. Postiđeno sam sagla glavu.

„Pa, trebalo je da pročitaš!”, odgovorila je Dru. „Proputovao je ceo svet, kao i ti. Način na koji vezuje hranu za prijateljstvo i sećanja – želim ga.” Uputila je gladni pogled ka kuhinji. „Jako ga želim.” Kad god je imala taj pogled, nije bilo načina da se zaustavi.

Popila sam još jedan gutljaj presuvog vina i uzela sam da pogledam meni sa desertima. Kada smo ručale zajedno, a to je bila jedna od prednosti rada u istoj zgradi s najboljim prijateljicama, uglavnom smo se držale Midtauna, a restorani u Midtaunu su bili...

Pa.

Pojela sam nebrojeno sendviča i makarona s jastogom i sirom iz kamiona s hranom. Midtaun je leti turistički centar, pa je nalaženje mesta za ručavanje bilo gde, a da nije kamion s hranom ili trava u Parku Brajant, bez rezervacije bilo skoro nemoguća misija.

„Pa, kad ga dobiješ, imam pitanja vezano za ovaj meni s desertima”, rekla sam, pokazujući na prvu stavku. „Šta je, *dođavola*, dekonstruisana pita s limunom?”

„O, to je šefov specijalitet”, obavestila me je Dru, a Fiona je dograbila meni iz moje ruke da pročita o čemu je reč. „Definitivno hoću da ga probam.”

„To je samo kriška limuna posuta krupnim šećerom na krekuru od integralnog brašna”, rekla je Fiona. „Nemoj me zasmijavati.”

Proverila sam telefon. „Šta god da je, trebalo bi da poručimo i da krenemo nazad. Rekla sam Rondi da ću se vratiti do jedan.”

„Petak je!”, Fiona je negodovala mašući menijem ka meni. „Niko ne radi leti petkom. Posebno ne u izdavaštvu.”

„Pa, ja radim”, odgovorila sam. Ronda Ader je bila moja šefica, direktorka za marketing i odnose s javnošću i suizdavač. Bila je jedna od najuspešnijih žena u poslu. Ako je knjiga imala potencijala za bestseller, ona je tačno znala kako to da udesi, a to je samo po sebi talenat. Kad smo kod talenata, pošto su i Fiona i Dru znale za situaciju, dodala sam: „Trenutno imam tri autora na turneji, i nešto *mora* da krene po zlu.”

Dru je potvrdno klimula glavom. „Marfijev zakon u izdavaštvu.”

„Marfijev zakon”, ponovila sam. „A Džulija je jutros oči isplakala zbog dečka, pa pokušavam danas da je rasteretim.”

„Jebeš Romea-Roba”, rekla je Dru.

„Jebeš Romea-Roba”, složila sam se.

„Kad smo kod partnera.” Fiona se malo uspravila, i spustila je laktove na sto. O, znala sam taj pogled, i potisnula sam uzdah. Nagla se ka meni i izvila je obrve. „Kako ste ti i Nejt?”

Čaša vina je odjednom delovala baš zanimljivo, ali što je duže zurila u mene čekajući odgovor, manje sam znala šta da joj kažem, dok konačno nisam uzdahnula i rekla: „Raskinuli smo prošle nedelje.”

Fiona je zinula kao da se našla lično uvređena. „Prošle nedelje? Pre ili pošto si se preselila?”

„Dok sam se selila. One večeri kad ste vi otišle na predstavu.”

„I nisi nam rekla!”, dodala je Dru, još radoznalije nego njena rasejana supruga.

„Nisi nam rekla!”, ponovila je Fiona uz krik. „To je *važno!*”
„Stvarno nije toliko bitno.” Slegla sam ramenima. „Preko poruke. Mislim da se već viđa s nekom koju je upoznao na Hindžu.” Prijateljice su me sažaljivo gledale, ali sam ja odmahнула. „Stvarno, u redu je. I onako nismo bili naročito kompatibilni.”

To je tačno, ali nisam pomenula svađu koju smo imali pre tih poruka. Mada je *svađa* prejaka reč za to. To je bilo više sleganje ramenima i bela zastavica bačena na već izgubljeno bojno polje.

„Opet? Moraš li *opet* da radiš dokasno?”, pitao me je. „Znaš da je ovo moje veliko veče. Želim da budeš tu sa mnom.”

Da budem iskrena, zaboravila sam da je te večeri bilo otvaranje izložbe s njegovim radovima. Bio je umetnik, radio je s metalom, a ovo je za njega bila velika stvar. „Žao mi je, Nejte. Ovo je važno.”

I bilo je, bila sam sigurna u to, iako nisam mogla da se setim šta je to bilo toliko hitno da sam morala da ostanem dokasno.

Ćutao je jedan dugi trenutak, pa je pitao: „Hoće li na dalje biti ovako? Ne želim da budem u drugom planu, Klementina.”

„Nisi!”

Bio je. Apsolutno je bio. Držala sam ga na distanci jer odatle nije mogao da vidi koliko sam slomljena. Mogla sam da nastavim da lažem. Mogla sam da nastavim da se pretvaram da sam dobro, jer *jesam* bila dobro. Morala sam da budem dobro. Nisam volela da ljudi brinu za mene pored toliko svojih briga. U tome je ležala moja privlačnost. Ne moraš da brineš za Klementinu Vest. Ona se uvek snađe.

Nejt je teško uzdahnuo celim telom. „Klementina, mislim da treba da budeš iskrena.” I to je bilo to, poslednja kap. „Toliko si zatvorena, koristiš posao kao paravan. Mislim da te zaista i ne poznajem. Nećeš da se otvoriš. Ne želiš da budeš *ranjiva*. Šta se desilo s devojkom sa onih slika? S vodenim bojama ispod noktiju?”

Nema je više, ali to je već znao. Upoznao me je kada je ona već bila otišla. Možda je to razlog što me nije šutnuo odmah nakon što sam otkazala prve planove s njim, jer je nastavio da traži tu devojčicu s vodenim bojama ispod noktiju, koju je jednom video na slici u mom starom stanu. Devojčicu od pre.

„Da li me uopšte voliš?“, nastavio je. „Ne sećam se da si ikada to rekla.“

„Zajedno smo tek tri meseca. Zar ne misliš da je rano?“

„Kad znaš, onda znaš.“

Stisla sam usne. „Onda ja izgleda ne znam.“

I to je bilo to.

Bila sam na kraju veze. Pre nego što bih rekla nešto zbog čega bih zažalila, prekinula sam vezu i napisala sam mu poruku da je gotovo. Poslaću mu poštom četkicu za zube. Bog zna da neću ići u *Vilijamsburg* ako ne moram.

„Osim toga“, dodala sam i uzela sam preskupo vino da dopunim čašu, „mislim da sad i ne želim da budem u vezi. Želim da se skoncentrišem na karijeru. Nemam vremena da se cimam s tipovima koje ću šutnuti preko poruke posle tri meseca. Ni seks nije bio toliko dobar.“ Uzela sam veliki gutljaj vina da spremem *tu* užasnu istinu.

Dru me je zadivljeno gledala, i odmahivala je glavom. „Vidi je, ni suzice.“

„Nikad je nisam videla da plače zbog nekog tipa“, rekla je Fiona svojoj supruzi.

Pokušala sam da se pobunim, ali sam opet začutala jer... bila je u pravu. Retko sam plakala, a zbog nekog tipa? Nikako. Fiona uvek govori da je to zato što su se svi moji tipovi sveli na to da ih zovem *neki tip*, osoba koja nije dostojna ni imena u mom sećanju. „Zato što nikad nisi bila zaljubljena“, rekla je jednom, a to je možda bila istina.

„Kad znaš, onda znaš“, rekao je Nejt.

Ne znam ni kako ljubav treba da izgleda.

Fiona je mahnula rukom. „Pa, *toliko o njemu* onda! Nije zaslužio finansijski stabilnu devojkicu koja razvaljuje na poslu i ima stan na Aper ist sajdu”, nastavila je, a to kao da ju je podsetilo na *drugu* stvar o kojoj nisam želela da razgovaram. „Kako je? U stanu?”

Stan. Ona i Dru su prestale da ga zovu tetkin stan još u januaru, ali ja još uvek nisam mogla da se rešim te navike. Slegla sam ramenima.

Mogla sam da im kažem istinu – da, kad god uđem na vrata, očekujem da vidim svoju tetku kako sedi u plavoj fotelji, ali fotelje više nema.

Kao ni njene vlasnice.

„Sjajno je”, odlučila sam da kažem.

Fiona i Dru su se pogledale kao da mi nisu poverovale. Pošteno. Nisam bila dobar lažov.

„*Sjajno je!*”, ponovila sam. „A zašto pričamo o meni? Hajde da nađemo tog vašeg čuvenog šefa i namamimo ga na mračnu stranu.” Posegla sam za poslednjom urmom i pojela je.

„Da, da, samo da dozovemo našeg konobara...”, promrm-ljala je Dru i gledala je okolo ne bi li uhvatila nečiji pogled, ali je bila previše učtiva i blaga da bi uradila išta više osim da im uputi značajan pogled. „Da li samo da dignem ruku, ili šta se radi u skupim restoranima?”

Dru je bila daleko bolja u pronalaženju autora da dopune njenu listu proteklih meseci, ali nisam mogla da se ne zapitam da neke od tih ekskurzija – koncert na Guvernerovom ostrvu, predstava na koju, nažalost, nisam mogla da stignem, opera prošlog meseca, *TikTok* influencer koga smo upoznale u Vašington hajtsu, izložba umetnika koji slikaju telima – nisu zapravo bile samo pokušaji da me rasonodi, da me izvuče iz žalosti. Osim što je prošlo već skoro šest meseci i bila sam dobro.

Stvarno, jesam.

Ali je bilo teško ubediti u to nekoga ko je bio svedok tvog jecanja na kupatilskom podu u dva ujutru, obeznanjena od alkohola, u noći posle tetkine sahrane.

Videle su najgore, najsirovije delove mene i nisu izbrisale moj broj iz svojih telefona. Nisam baš uvek bila najlakša osoba za saradnju, a to što su ostale značilo mi je više nego što sam smela da priznam, a odlazak na te izlete proteklih nekoliko meseci bio je osveženje.

Zato je najmanje što sam mogla da uradim bilo da pozovem konobara umesto Dru.

„Ja ću”, uzdahnula sam i podigla sam ruku ka našoj konobarici kad se okrenula od drugog stola, i pozvala je. Nisam sigurna da li se tako privlači pažnja u finim restoranima, ali je svakako brzo došla do nas. „Da li bismo mogli da dobijemo, hm...”, bacila sam pogled na meni s desertima.

Fiona je pogledala, „Dekonstruisani limun, ili šta već!”

„To”, rekla sam, „i da li bismo mogle da razgovaramo sa šefom kuhinje?” Dru je brzo izvukla vizitkartu iz tašne da je preda konobarici, a ja sam dodala: „Molim vas, recite mu da smo iz izdavačke kuće *Štraus & Ader*, ovde smo zbog poslovne ponude, knjige, zapravo.”

Konobarica nije uopšte delovala iznenađena našim zahtevom, uzela je vizitkartu i ugurala je u džep na kecelji. Rekla je da će videti šta može da uradi i žurno otišla da preda porudžbinu za desert.

Dru je tiho zapljeskala sebi kad se konobarica udaljila. „Idemo! O, da li osećate to uzbuđenje? Nikad ne prestaje.”

Njeno uzbuđenje je bilo zarazno, iako me uopšte nije bilo briga za tog šefa. „Nikad”, rekla sam, i telefon mi je odjednom zavibrirao u tašni. Izvadila sam ga i bacila pogled na notifikacije mejlova. Zašto mi je pisao jedan od mojih autora?

Fiona se nagla ka Dru. „O, šta misliš da spojimo Klem s onim novim tipom što se uselio u stan do našeg?”

„Sladak je”, složila se Dru.

„Ne hvala.” Otvorila sam mejl. „Nisam spremna da uskačem u novu vezu posle Nejta.”

„Rekla si da si ga prebolela!”

„Još sam u periodu žalosti, o sranje”, dodala sam dok sam završavala pregledavanje poruka i skočila sa stolice. „Žao mi je, moram da žurim.”

Fiona je zabrinuto pitala, „Je li sve u redu? Nismo još ni dobile desert.”

Izvadila sam novčanik iz svoje raspale *Kejt Spejd* tašne i spustila sam firminu karticu na sto, jer ovo je tehnički bio radni ručak. „Jedan od mojih autora na turneji je upravo zaglavio u Denveru, a Džulija ne odgovara na mejlove. Platite ručak ovime i vidimo se na poslu?”, rekla sam izvinjavajući se, a Dru je uzela karticu.

Delovala je zatečeno. „Čekaj, šta?” Uperila je pogled ka kuhinji, pa u mene.

„Idem”, rekla sam kad je moj autor poslao još jedan paničan mejl. Zagrlila sam ih obe, maznula poslednju prženu kuglicu kozjeg sira, sjurila je s ostatkom vina i okrenula se da krenem.

„Pazi!”, povikala je Dru. Fiona je zadržala dah.

Prekasno.

Sudarila sam se sa konobarom iza sebe. Desert koji je držao je odleteo na jednu stranu, a on na drugu. Posegnula sam da dograbim desert, dok je on posegnuo da dohvati *mene*, i vrati me u uspravan položaj. Zateturala sam se, a on me je zaustavio, čvrsto me je uhvatio za ruku.

„Dobro hvatanje”, rekao je toplo.

„Hvala, ja...”, tada sam shvatila da mi druga ruka leži na njegovim veoma stamenim grudima. „O!” Brzo sam mu vratila

desert i krenula korak nazad. „Izvinite!” Lice mi je začas buknulo. Nisam mogla da pogledam u lika. Definitivno sam držala ruku na neznancu duže nego što je bilo neophodno.

„Limun?”, pitao me je.

„Da, izvinite, izvinite, to je naš desert, ali ja moram da idem”, odgovorila sam u žurbi. Lice mi je bilo crveno kao bulka. Brzo sam prošla iza njega i bez glasa rekla prijateljicama: „Srećno”, dok sam izlazila iz restorana.

Dva poziva Sautvest erlajnsu i četiri gradska bloka kasnije, imala sam autora na sledećem letu ka finalnoj stanici. Sišla sam u podzemnu da bih se brže vratila u Midtaun i na posao. Pokušavala sam da odagnam osećaj snažnog stiska tog čoveka, čvrstinu njegovih grudi, način na koji se nagnuo ka meni. *Jeste se nagnuo ka meni, zar ne? Kao da me poznaje?* Nisam sve to samo umislila? U svojoj glavi.